

Галерея «Крещатика» Галерея «Крещатика» Галерея «Крещатика» Галерея «Крещатика» Галерея «Крещатика»

Андрій ГУЩИН
ЛЮДИНА ТА ЇЇ ФАНТАЗМИ

БІБЛІОТЕКА «КРЕЩАТИКА»
ПОЕЗІЯ, ПРОЗА, ПУБЛІЦИСТИКА

ДРУКАРСЬКИЙ ДВІР
ОЛЕГА ОЕДОРОВА

Андрій
ГУЩИН

ЛЮДИНА
ТА ЇЇ ФАНТАЗМИ

Друкарський двір
Олега Федорова
Київ, 2025

УДК 75.04(44)(=475)(092)

Г 17

СЕРІЯ «Бібліотека “КРЕЩАТИКА”»

Заснована у 2023 році

Фотографи:

Олег Сошко, Ірина Роїк,

Олександр Джантіміров

Гущин А.

Г 17 Людина та її фантазми / Фотоальбом. А. Гущин — Друкарський двір
Олега Федорова. Київ, 2025 — 64 с.

ISBN 978-617-8000-60-8

Фотографії, що представлені в цьому альбомі, нагадують найвідоміші картини класичних сюрреалістів — Поля Дельво, Рене Маґрітта, Сальвадора Далі. Вони створюють загадковість, поезію, метафору, знак. У таємничому і випадковому вгадана можливість істинного. Це змінене середовище стало реальністю, в ньому відчувалася присутність Будди. Сучасність — це теж міф, який слід знайти в рухомих реаліях нашого світу.

УДК 75.04(44)(=475)(092)

ISBN 978-617-8252-14-4 (серія БК)

ISBN 978-617-8000-60-8

© Гущин А., 2025

© Федоров О.М., видавець, Київ 2025

ВИСТАВКА

(Уривок із книги «Герой без роману»)

Назавтра Герой вирішив відправитися в гості до художника Нівкінда. Той жив на Подолі. Він завітав до майстра прямо зранку, як Вінні-Пух. Нівкінд, людина вимушено непитуща, був уже на ногах і працював. Обстежував куплені на розвалі скам'янілі радянські олійні фарби. Еркуль горів ідеєю провести велику виставку, запропонувавши до огляду фотополотна, об'єднані спільною ідеєю з міфологічними картинами Нівкінда. Очі Нівкінда загорілися:

— З нашим українським щастям навряд чи щось вийде з цієї затії. Але можна спробувати. А де виставлятимемося?

— А в «Дукаті». Там же твої знайомі.

— Ось саме тому навряд чи вийде.

Приятелі не стали давати волю песимізму, що раптом на них нахлинув, та й вирушили оглядати цікаву локацію — занедбаний завод. Товсті цегляні стіни епохи розвиненого соціалізму. Необхідна атмосфера. До художніх зйомок підключився відомий нетрадиційний стиліст. Його дивні ідеї припали товариству до смаку. Потрібно було пошити білі полотняні балахони, вдягнути в них моделей, піднявши тих на дерев'яні п'єдестали, затягнуті матерією. Крім моделей запросили також веселих балерин з Оперного. Їхні неймовірні балетні па і стрибки на тлі достовірних картин радянського занепаду виглядали так, як потрібно — люто і нігілістично.

Зйомки тривали все літо. Було весело. Завод затягувало різнокольоровим димом. Актори і постановники кашляли, але мудро продовжували від-

чайдушну працю. Центральною фігурою виставки став «Червоний Будда». Герой запросив на зйомки натурницю, яка не цуралася стилю «ню». Вона кланялася і припадала до стоп величезної картинної фігури в червоних шароварах, навіки завмерлої у величній позі лотоса. Як з'ясувалося, просвітлення у стародавніх гуру наставало після вживання не забороненого в ті казкові часи галюциногенного екстракту блакитного лотоса. У розпал натхнених зйомок до приміщення увірвався наречений весталки і влаштував невеличку бійку. Нівкінд, у минулому майстер з вільної боротьби, без зусиль виштовхнув розпаленого страждальця в занедбаний коридор і міцно зачинив двері...

Минув час. Слово за слово, розговорилися про виставку. «Дукат» передбачувано відмовив, і тепер виставка мала відбутися в музеї Шевченка. Що ж, світлі зали, височенні стелі. Все говорило за цей вибір. Справа була за малим — з'їздити на Хаджибейський лиман і закарбувати во плоті цвях виставки — ще одне втілення Червоного Будди. Причому Будда мав бути в жіночому образі. Це — проти всіх канонів. Але тим краще. Вирішено було їхати наступного тижня. Сказано — зроблено. І рівно через тиждень дивна артистична компанія у складі Еркюля, Нівкінда, Вагана і Будди на ім'я Наталі рушила в бік Чорного моря, пляжів та найкращих у країні виноградників.

Разом із зорею над морем вставав Хаджибей, виблискуючи на сонці не гірше за біломармурові Афіни часів Перікла з їхніми портиками і пропілеями. Солоний вітер намагався зірвати старомодний солом'яний капелюх з видовженої голови Вагана. Він притримував його вільною рукою. В іншій він тримав архаїчний саквояж. Нівкінд з Еркюлем їхали без багажу. Будда котила зухвало червону величезну пластмасову валізу. Ніхто не зустрічав їх квітами. Тільки годинник на фасаді урочисто продзвонив для новоприбу-

лих регулярну осанну. Гарний ранковий Хаджибей. Лагідний і свіжий, як рум'яний юнак, що ще не пізнав мук кохання. Можна жваво вскочити в маршрутку, і вона повезе тебе вздовж станцій Фонтану до найвіддаленішої та запашної 16-ї. Там можна буде, нарешті, зійти, вдихнути на повні груди цілюще йодоване повітря, що видається без рецепта, і відчутти себе трохи щасливим.

Наші мандрівники, однак, попрямували в протилежному напрямку — на вулицю Єврейська. Там зальотних гостей завжди чекав стіл і дах над головою. Неля, велика розпатлана дама невизначеного бальзаківського віку, анітрохи не здивувалася, побачивши на порозі Нівкінда з товаришами, і негайно запропонувала їм чай з варенням. Друзі напилися чаю в поїзді, тому ввічливо відхилили пропозицію. До зйомок було ще цілих пів дня. Вони вирішили не гаяти часу дарма. Ходити слід у слід було нерозумно. Тож Ваган з Нівкіндом вирушили за шампанським. А Еркюль з Наталі вирішили почати день з ритуального омовіння. Благо пляж був під боком. Пильні сили Понта Евксинського прийняли мандрівників у свої білопінні обійми, окропивши першою ж хвилиною з ніг до голови.

Нарешті Будда була зафіксована на цифру та плівку в найкращому вигляді. Незвичайність зашкалювала. Дівчина в червоній коктейльній сукні стояла по коліна в каламутній воді лиману. В руках у неї — дві повітряні кульки, що неприродньо зависли в повітрі паралельно одна одній. Дивлячись на такий витвір фотомистецтва, хотілося щиро медитувати.

Живописець Вайсблат стояв посередині великої зали Шевченківського музею. Навколо нього розстелялися фантазмагоричні полотна і величезні психоделічні дагеротипи. Складалося враження, що колективний Тягни-Штовхай балансував на межі божевілля, а в короткий період ремісії швиде-

ньо розводив фарби, протирав лінзи і відправлявся на ілюзорне полювання на сирен, валькірій, будд та інших породжень запаленої щоденними медитаціями свідомості. Ні, до мистецтва все понарозвішане явно мало слабке відношення.

Тим часом публіка прибувала. Діловито снували телевізійники. Джордж роздавав інтерв'ю направо й наліво. Нівкінд був більш скупий на слова, лише зрідка таємниче посміхався, як Джоконда. Втім, згідно з новою теорією, у неї немає ніякої особливої посмішки. Просто так невдало падають намальовані да Вінчі тіні. Але не суть. Ось до Джорджа підійшла чорношкіра білозуба зірка екрану. Потім послідували переможні реляції, виступи перед мікрофоном, оплески. І нарешті, родзинка програми — фуршет. Всі огріхи були негайно доброзичливо прощені. Алкогольне тепло розливалось нутрощами, і бентега відступала. Кому потрібна марна гонитва за досконалістю? Чи не краще просто дегустувати південнобережний портвейн і спостерігати, як визрівають, наповнюються соком, набирають силу і колір кришталеві виноградні грона? Ось справді гідне заняття для старіючого генія.

Червоний Будда грізно й одночасно байдуже (якщо таке можливо) дивився на людський мурашник. Звідкись зверху, з музейних колосників, йому здавалося, що всі ці люди прийшли за звичкою про щось у нього просити. І він милостиво задовольняв найпотаємніші бажання безтурботних відвідувачів. І мрії починали збуватися без попередження, поза слабкою волею прохачів.

Виставка пропрацювала два тижні, ставши справжнім хітом того передгрозового літа. Її навіть вшанував візитом сам Бджоляр в оточенні китайських імпортерів бурштину. Вперше за багато років Нівкінд відчув справжнє запаморочення від успіхів...

ПРО ВИСТАВКУ «ЧЕРВОНИЙ БУДДА» У МУЗЕЇ ШЕВЧЕНКА

У проєкті беруть участь фотороботи Олега Сошко/Андрія Гущина та картини живописця Миколи Сологуба. Лінія у Сологуба надзвичайно зрима, довга, навіть вольова, ніби вона є жолобом, вибитим у твердому камені, камені, схожому на базальт. Лінія — це сама виразність, видимість, переконаність, подолання, варварська лють, натиск. Так і бачиш її, начебто якийсь вавилонський рельєф... Форма Сологуба і створюється за допомогою однієї лише лінії, її довжини і завитків, і потребує тільки її. Все зображене відразу навіює асоціації з владними кам'яними рельєфами Ассирії, грізним духом незбагненого бога Мардука. Сологуб був співзасновником впливового напрямку в Києві — ар'єргарду. Стильовий ар'єргард, як штаб, зібрав нечисленну, але міцну групу живописців-інтелектуалів. Фотографії Андрія Гущина та Олега Сошка складають другу, не менш важливу, частину проєкту. Власне, цей проєкт проходить під загальною назвою, як щось єдине, продумане і органічно цілісне. Можливо, цьому сприяє загальний дух сакральності, натяку і недовомовленості, якогось мудрованого юнгіанства-ніцшеанства, неясних давніх інтуїцій, а також всюди витає, все покриває той дух вічної жіночності, про який говорив російський релігійний філософ Володимир Соловйов. «Червоний Будда» — це назва виставки і однієї з фотографій, на якій модель у червоній сукні тримає в правій руці дві червоні повітряні кулі. Дівчина зайшла на морське мілководдя, що робить

її перебування там ніби сновидним, нереальним, парадоксальним, сюрреалістичним. Це дуже нагадує найвідоміші картини класичних сюрреалістів — Поля Дельво, Рене Магрітта, Сальвадора Далі. Це незрозуміле стояння у воді жінки, що запитує про потаємне і створює загадковість, поезію, метафору, знак. У таємничому і випадковому вгадана можливість істинного. Це змінене середовище стало реальністю, в ньому відчувалася присутність Будди. Сучасність — це теж міф, який слід знайти в рухомих реаліях нашого світу.

Дмитро Корсунь

ЗМІСТ

Андрій Гущин. Виставка	5
Фотографії	9
Дмитро Корсунь. Про виставку в музеї Шевченка.....	62

Літературно-художнє видання

СЕРІЯ «Бібліотека “Крещатика”»

Заснована у 2023 році

Андрій Гущин

**ЛЮДИНА
ТА ЇЇ ФАНТАЗМИ**

Макет обкладинки і верстка
Борис Марковський

Формат 84x108 1/16. Зам. № 0608

Папір 115 офсет. Ум. друк. а. 4

Гарнітура «Cambria».

Підписано до друку 27.09.2025 р.

Видавець Федоров О. М.,
«Друкарський двір Олега Федорова»
Адреса: а/я 24, Київ-205, 04205, Україна,
e-mail: relaks-oleg@ukr.net

Свідоцтво про внесення до Державного реєстру видавців,
виготовлювачів і розповсюджувачів видавничої продукції
серія ДК № 3668 від 14.01.2010 р.

Віддруковано в друкарні ТОВ «7БЦ»
Адреса: 07400, Київська обл., м. Бровари, 6-р Незалежності, 2/148
Свідоцтво про внесення до Державного реєстру видавців,
виготовлювачів і розповсюджувачів видавничої продукції
серія ДК № 5329 від 11.04.2017 р.

Фотографії, що представлені в цьому альбомі, нагадують найвідоміші картини класичних сюрреалістів — Поля Дельво, Рене Маґрітта, Сальвадора Далі. Вони створюють загадковість, поезію, метафору, знак. У таємничому і випадковому вгадана можливість істинного. Це змінене середовище стало реальністю, в ньому відчувалася присутність Будди. Сучасність — це теж міф, який слід знайти в рухомих реаліях нашого світу.

